

ОТВЪДЪ ДУНАВА.

Вѣстниците издавани въ Букурещъ, този малкъ Парижъ на народната политика, и въ хубавий Яшъ възвѣстиха на всички четири страни по свѣта за нападенето на българскитѣ възстанници противъ Отоманската Империя. Музата на Омера въ по-малко пишни форми изброява прѣдводителитѣ на дружинитѣ, силитѣ и средствата на Гръцитѣ, които отиваха да превзиматъ Троя, не жели ония, въ каквито вѣстниците *Романулъ* и *Румѣнската Звѣзда* описваха могъществото и неисчислимитѣ пълчища на Българитѣ, които бързаха, подъ сѣнката на кръста, да стѣпчатъ полужѣсеца. Вѣстникарскитѣ пѣснопѣвци вече постилаха съ трупове българскитѣ равнини, когато малкъ единъ купъ момци въ Зимнишкитѣ ливади вареше мамалига отъ царевичено брашно. Запигитѣ и мюсюманската конница отдавна сисвяха по крайбрѣжнитѣ села, хвърляха се върху кокошкитѣ, върху баницитѣ и върху българското вино, но не и върху българскитѣ възстанници. На тѣхъ толкова пхти имъ викаха: иджтъ! иджтъ! щото не имъ се вѣрваше че тѣ нѣкогажъ би дошли. Тя дѣца на продажна майка, проклѣти гяури, настоящи безроги овни, тълкуваха по-между си Турцитѣ, а кучитѣ дѣца *мендизитѣ* и телеграфиститѣ тичатъ съ вѣстницитѣ при нашитѣ голѣмци и имъ шепнатъ на ушитѣ: тукъ една жена прѣяла съ грахъ, ще има война, ще има стрѣлба; тамъ нѣкой момакъ възсѣдналъ овена, навикнува себе си за война. Калугеринъ ли се напие пиянъ като мъртавъ, калугерка ли се тѣркаля въ калъта като торлакния, по-гяурската привичка, тѣ виждатъ въ това признаци за война за да издърнатъ отъ насъ пари за бакшишъ. Голѣмцитѣ наистина, или на шега, се приструватъ че вѣрватъ и не даватъ на насъ, нещастнитѣ, да си стоплимъ мѣстото. Хайде тукъ, хайде тамъ! така ни слисаха, щото ний не знаемъ нито какво тѣмъ се иска, нито ний какво да правимъ. Отъ гдѣ да захванемъ? Ахъ, проклѣтницитѣ! Булка, донеси вино! Чорбаджи, насипи за конѣтѣ ячехикъ до сита.